

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 6 א' ספטמבר 2023 | תשרי התשפ"ד

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

ערב ראש השנה התשפ"ד,

אנו מביאים בפניכם את גיליון ראש השנה של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא 'דיוקן עצמי'.

כתיבת העצמי, נובעת מהתבוננות פנימה והחוצה. מי שאנחנו בזמנים ומצבים שונים, מי שהיינו רוצים להיות, השתקפות העצמי בסביבה החיצונית והפנימית. תיאור העצמי באמצעות המילים מוסיפה לו, לעצמי, נופך מיוחד ורבדים נוספים.

לשמחתנו הרבה הקול קורא שהוצאנו נגע ברבים ורבות מכם וקיבלנו מאות יצירות של משוררים ומשוררות ולכולם רצינו לתת בית בגיליונות של אשכולות פואטיקה. לאור זאת, החלטנו להוציא השנה שני גיליונות, אשר יפורסמו בערב ראש השנה ובערב יום הכיפורים.

גיליון זה, כקודמיו, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה - בית לשירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד. ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה - כתב העת': איציק רייכר, נופר בר, רם הרשטין, אושרה יצחקי, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון.

הניקוד באחריות המשוררים.

קריאה נעימה ושנה טובה,
שוקי גוטמן,

משורר, יזם תרבות ומו"ל, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת

יעל קן
יורם יגאל
יעל כהן
יפעת גדות
יעל שחר שריד
לאה בן שלמה
כרמית כהן
יצחק גוילי
ליאת הרשקוביץ
לינור אליאב
לירון מועלם
מאיה מנדלוביץ'
מאיר עובדיה
מיכל שחר
מיכל דורון
מירב דהאן
מולי פלג
מירה שלישי
מלכה אורמן
מלאכי אנג'ל

אתי שפירא בק
בלפור חקק
בני גל
בת חן שניידר
גד קינר
דויד לידר
דנה שניצר משיח
דפנה פלדמן
הדס שלמה
הרצל חקק
ורד שם טוב
ורדה שפין גרוס
חגית בת אליעזר
חגית קופפר צ'רקה
חיים כבל
חמוטל אופמן
חן קפלן
טוביאס סיגל
טלי סנדרו איילון
טלי ציטרון
יהודית סולומון
יובל ששון
יוחאי ישראלי

אביבה בר יעקב
אביבית כהן
אופיר מוהבן
אורית סרן
אבישי דדון-רווה
איה רוזנזור רבין
אורן אגמון
אושרה יצחקי
איילת בטיסט
איילת שמעוני
איציק רייכר
איריס שפירא ילון
אירית וייסמן מינקוביץ'
אלי פוקס
אלה רונן
אמירה אמיתי
אמירה לידר/אמי
אסנת נוימן
אסתי קושמרו אברהם
אפי הלפרין
אריק וידר
ארנינה קשתן
אשר גל

חי – זרה/ אביבה בר יעקב

תמיד	כמהה למגע
על הסף	עקורה
תמיד קרוב לדלת	נושמת עמק
נעה כמו מטטלת	נכנסת חזרה
צעד פנימה	תמיד
וצעד אחור	שייכת וזרה
בפנים	על הסף
מפעלת	
נעלמת	
שוכחת להיות	
נתבעת	
מתאמצת	
נסוגה	
בחויץ	
רחוקה	
לא שייכת	
זרה	

דיוקן עצמי/ אביבית כהן

אתמול התחלתי לרשם את דיוקנה העצמי:
אף מארה וקמור
השומר על קמרותו כמו קשת לכל ארפו
מהעינים ועד לקצה
הנה אני, אמרת
הרי מראך הוא אחר, תמהתי
זכרי אותי כן, השבת
בתחלה, כלנו היינו אף נשר
אחר כן אספו את כל אפי הנשר בכך
לבסוף נותרנו דיוקנאות של נכבשים

חללים גדולים / אופיר מוהבן

בחייו של אדם בודד החללים גדולים מדי
הם פורצים אחד אל תוך השני, ואל תוך חייו
הם ריקים אבל גם ספונים
ספונים בהם התהיות והאכזבות והמה שישל
היה להיות
ועוד דברים
שאולי עליהם לא מדברים
כי הם כבדים ועצובים, ואולי גם יפים
ומה בכלל יכול למלא חלל?
אם זו דירה אז רהיטים
ואם זה מח אז מחשבות
ואם נפש אז אולי רגשות
ואם זה חיים? כמה ממלאים חללים של
חיים?
ברצון? במשמעות? במטרה?
או אולי סתם בהנאה?
או באהבה?
אני לא יודע
זה עוד חלל שצריך למלא
אני פשוט לא יודע

בראשית נכתבו מלים/ אורית סרן

כְּשֶׁאֱלוֹקִים בָּרָא שָׁמַיִם וָאָרֶץ עֲבוּרִי
וְאֶהְבְּתִי אֶת ה' אֱלֹהֵי, בְּלִכְתִּי בַדֶּרֶךְ,
בְּקוּמִי, וּבְבִדְיוֹת מִשְׁכְּבִי

וְהוֹצִיאֲנִי מִמִּצְרַיִם, וְהוֹלִיךְ בְּמִדְבָּר
כָּאֵב עֶרְפֶּל הַיּוֹם, בְּעֵרַת צַעַר הַלַּיְלָה
וְאֶת חֶרְפַּת נְטִישָׁתִי

וּמִנֵּעַ מִמֶּנִּי תִבָּה וְאָרְרֵט,
וְשִׁחַרְר מֵעָלַי - יוֹנָה עֵינַי וְזִית
כְּשֶׁצֹּהָר, מִלְטִי נִפְשָׁךְ מִמּוֹלְדֶתְךָ

מֵאֵז בָּלַב הָאֱלוֹקִים
צוֹמְחִים חַיִּי בְּשִׁירִי,
אֶף שֶׁקָּצְרוּ יָמֵי, עַד שֶׁעָשִׂנִי אִשָּׁה

הַמְּפַלֵּיא בְּנִסְיוֹ
שֶׁבָרָא לִי אֶהְבָּה נְדִירָה
הַמְּאֲשִׁירָה וּמַעֲשִׂירָה שִׁירָתִי

שֶׁבְּכֹל יוֹם בְּיוֹמוֹ
נוֹשֵׁק אֶהְבּוֹתֵי וּמְלוֹתֵי
בְּעוֹבְרֵן עַל פְּנֵי

בְּתַפְלָה לְפָנַי הַהִיכֹל

עֶסָה / אבישי דדון רווה

אָני הַקּוֹרָא הַמִּיחֵס בְּכַתְבִּי
הַזֶּחֶל הַמְכַרְסֵם אַגַּב קְרִיאָה
מְעַלְעֵל וּמְלַעְלַע מְלִים נִימְיּוֹת
שָׁרֵק בְּאוֹר הַנְּכוֹן נְחֻשְׁפוֹת
רְגַע לִפְנֵי הַפְּרִסוּם הַמְּנַחֵם.

אָני הַמוֹחֵק הַמְצַפֵּן
בְּבִלְמוּס הַקְרִיאָה
הַמְתַּפִּיחַ אוֹתִי
וּמוֹתֵחַ אֶת מְגֵלֶת עוֹרִי
לֵלָא גְבוּל.

רֵאשִׁי מְעַרְפֵּל מְלַעֲיָסָה
גּוֹפִי עֹשׂוֹי מְעָסָה
הַמְעִידָה עָלַי.

גם ככה רב הזמן אף אחד לא מבין על מה את מדברת/ איה רוזנווסר רבין

תגידי רגע את
איה אנשים יוצאים לך מהלב
מהר או לאט
כמה מדורי גיהנום נדרשים כדי לדחף
החוצה
מי שסבך הצליח להשתחל פנימה
אילו איברי לבה נשרטים בדרך
איה השמאי עושה שערור נזקים
הוא מקבל שחד או עובד נקי
ובכלל מה הספיקו ללמד אותך
על שוני השוק האנושי שלך
ועל קוים אדמים שאת שמה
באיה את נותנת שיתנהגו אליך
ובענין אחר
את בכלל אוהבת את עצמך או רק שוכבת
אתך כי זה נוח?

ערס פואטי / אורן אגמון

בגיל 12 נולד בי ערס פואטי
קשאל הקבוץ שלי הצבוע שקוף
נמלהו באחת שלל גוויי שחר
של ילדי עלית הנער

האשכנזיות החבויה שלי
נצבעה בעצמת האפר השחר של החיים.
באחת נמלאתי אשר והייתי כאחד האדם
יצרור צרות וסבות הולידו אותי בשנית

הנה נולד בי אהוד ממוסררה
שנלחם להשיג חיים
בעולם של פשע וכלא
לפני שנחת בחיים הטובים של הפקר

ונולד בי רפי מהבלוק בקרית חיים
שבא לקבוץ ללמד אותי כבוד מזרחי
ולא הצליח להשאיר מאחור את אבא
אלברט דיין
שנתן את החיים למדינה ביום כפור

ונולדה בי קלרה התורפיה משמואל הנביא
שבאה ולמדה אותי תאוות מטה ובשרים,
לפני שחזרה בתשובה לאלהים
וגדלה איפה שהוא ששה או שבעה אברכים

ונולד בי איל נוח הפורדי
ששנה עד שאמר לכלם מי הוא
וספג מאז קיטון אחר קיטון
של בוז עדתי מרכז

ונולדה בי אנט בראזאני
משכונת הבוכרים
שאהבה אותי בסערה
ואני אהבתי במחשכים

ובן קיסוס ואלקלעי
שבאו מבית שמש
ועפרה וירדנה
מקוצ'ין ומירוהם

כל אלו הולידו בי
זעם עצור אל מי שהייתי
חבוי ושקוף ולבן לכל הרוחות

ידידתי המראה הביתית/ אושרה יצחקי

ידידתי המראה הביתית, מציגה בפני את
מסע חיי.
אני רואה בזויות עיני עדות לחיוכי, לשמחת
החיים,
ודגשים בתלמי הפנים, לכאבי בימים
הקשים.
בולטים נצבים מולי, סימני הדאגה, החשש
בעמק הנשמה.
חרושים בברור חריצי החיוכים, שנתבו
והתקבלו מהשלמה.
גליות חקוקות מולי תהפוכות ותחושות
פנימיות,
בהן נראות משתקפות: חרדות, פחדים,
אכזבות ותקוות,
חרוצות בחריש עמק חבוקות בהגשמה,
הישגים והצלחות.
אני מביטה במראה ידידתי, ורואה אותי.
במראות זרות בין אנשים במקומות אחרים,
אני לא רואה עדות למסע חיים,
אני רואה רק קמטים.

מהנדסת תשתיות/ איילת

בטיסט

מדי פעם אני עוסקת בהנדסה - של
תשתיות בתוכי.

אני מנסה - לאסוף את כל הכאב,

את היגון על הלקחם של משמעות

ושל יחוד שהיה לי בתוכה,

וגם את אלמת הכמיהה הזו אליהם,

לנתב,

ובמקום שתפנה אחורה בזמן,

להפנות אותה קדימה.

כמו הייתי נושאת אותה בכף דחפור ענקית

ומשנה תוך כדי את כוון התנועה, מנוטת,

ומסיעה אותה קדימה - אל העתיד.

אחרי שנוע הכוחות הפועלים - הם יכולים

להקרא מחדש:

במקום משיכת הגעגועים: השתוקקות.

במקום נחמת הנוסטלגיה: תקווה.

להדליק את האור/ איילת שמעוני

אָבֵל אָנִי מוֹכֵנָה
לְסֵפֶר לְכֶם מֵה רְאִיתִי:
עֵינַיִם דּוֹלְקוֹת כְּמוֹ שְׁנֵי פְּנִים,
שְׁפֵתַיִם צְמָאוֹת,
הַרְבֵּה רִיסִים, יָדַיִם שְׂמֻחֲזִיקוֹת
אֶת הָאֲגְרוֹפִים פְּתוּחִים וְרַפִּים,
וַיַּעַל הַמִּצַּח – עֲנָנִים
נוֹסְעִים לְבָלֵי שׁוֹב.

הִלְכָתִי מִשֵּׁם
בֵּת אָדָם חֲצוּיָה
שְׂמֻחַפְּשֵׁת שְׁלֵמוֹת
וּמוֹצֵאת הַשְּׁלֵמָה.
הִלְכָתִי מִשֵּׁם בֵּת אָדָם
כְּלַעֲמַת שְׁבָאֲתִי.

אוֹמְרִים שְׂאֲסוֹר לְהַבִּיט בְּרְאִי בַחֲשֵׁה.
אָנִי מִשְׁתַּדֵּלֶת.
וְאִם אָנִי רוֹצֶה בְּכֹל זֹאת לְהִסְתַּכֵּל,
אֲנֹסָה לְהַאִיר רְאִישִׁית אֶת הַחֹדֶר.
הַחֹדֶר, שֶׁהוּא עוֹלָמִי.
קוֹנֵכֶיהָ שֶׁהִיא בֵּיתִי,
שְׂאֵינֶנִּי רוֹצֶה לְנַטֵּשׁ.

לְמִשְׁטַח הַכְּסוּף שֶׁל הַרְאִי
יֵשׁ עֵמֶק, וְהוּא אֵינוֹ קָר.
אֵינֶנִּי יוֹדַעַת מֵה לִזְמֹר
לֵה, שְׂנֻמְצָאת מַעֲבָרוֹ הָאֲחֵר,
וְהִיא לְכְאוֹרָה אוֹתוֹ הַדְּבָר
כְּמוֹנִי, וְאֵנִי אֵינִי מוֹצֵר מְגֻמָּר.
מִיִּשְׁהוּ לֹא סִיִּים לְצִירְנִי.
אָנִי פְּרוּמָה בְּקִצּוֹת.
יֵשׁ קוִיִּים שֶׁהוֹלְכִים לְכֹל הַרוּחוֹת.

לשוני / איציק רייכר

דלה לשוני
לתאור רגעים
בנפשי

דולה לשוני
פניני מלים
לכתבתי

אבולוציה / איריס שפירא ילון

פעם חזרו מציד וכתבו בדם
על קירות מערה.

הפל

הפל

הפל

{כמו לא עברו מיליון שנה}

קדי להרגיש

ולא להרגיש

בוודה.

בין קירות כותבת בטלפון נייד.

נעזרת באפליקציה לנקוד.

משתדלת לא ללכת רחוק

מדי לאבוד.

במלכוד גבולות העמוד

ואור מנורה,

משתוללת, מתערטלת, סביב מדורה.

משתוקקת בתוך אש הבערה

לצוד אוד.

לדבר במבט/

אירית וייסמן מינקוביץ

רבוא שפוט למבטי.

לפעמים עיני ערפל

והסערות גולשות מקו הפנים,

נושבות לכל עבר.

יש והחיוך מתקן את שפתי

מפזר את הסופות הלשות אברי.

אני כל פעם אחרת

כמו פרפר מרפרפת פנים, חוץ, פנים.

מסילות פני נותנות מקום

לצעקה וגם לשקט.

מספרות את מה שבין

שבולי המחשבות ועצי הנשמה.

רצפת הלב מראה

למבט אלם, ללב זועק

לספור חיי.

פורטרט עצמי/ אלי פוקס

אחרי סופשבוע קצת קשוח
של זוויות עולות יורדות
קמתי עם פרצוף פיקאסו
קלומר קוביזים בהתגלמותו

אחרי תקופה כחלה
תקופה ירדה
אני - כמו חדש
מוכן ומזמן, לפרויקט והרכבה

עין תחת עין, שן תחת שן
מאחורי המשקפים, מסתיר ומסתתר
אזן אחת פחות, בשניה אין הרבה יותר
מקשיב, שומע רק את מה שאני בוחר

פה אחד, חיוך מצד אל צד
מאה נשיקות, שמרתי לאחת
פעם קו הלסת נפל, נסדק
כשמישהי לא שמה לב - נגעה, נגמר

כשהייתי ילד, חמש פעמים תפרו
הייתי ילד, פרא אדם רדוף
לכל צלקת וצלקת יש ספור
מאז נרגעתי, הלק הפרא, נשארה מפת
פרצוף

מעגל/ אלה רונן

מחול השדים שלי

מסחרר אותך

אתה נופל מהקרוסלה

אני ממשיכה להטות את גופי

ראשי נוגע בקרקע

חוזר ונחבט

אני חיה

אני חיה פצועה

בחוש השרדותי נוטשת

רגע

לפני ההתרסקות

מכתתת רגלי

חזרה אל

העדר

ונוס/ אמירה אמיתי

אני הייתי ונוס

הדורה בגלימת שער

פתיגית מצטנעת

שקרנית שחקנית

אני הייתי ונוס

ואף שמשונית בשערי האחר,

עטרת ראשי פאר תפארתתי...

מוגנת; קתר לראשי

הוא היה שלי, הוא היה אני

הוא היה ונוס

אני הייתי ונוס.

הנחש המפתה המתפתל המתחנחן

המאים הכורה הנכרה המסתלסל

הלבין.

הייתי אשה, הייתי ונוס

משאה כבד עלי.

חתכתי אותי,

חתכתי את ונוס.

עקשו, תקמנת פנטום לופתת אותנו

ומפיהה כאב רפאים במחלפות ראשי הגזוז.

הדברים החשובים באמת/ אמירה לידר/אמי

את כָּבֵר לא כוֹעֵסֶת אם יֵלֵד מְשִׁתּוֹלֵל
לא מִתְפַּרְצֶת אם מִיִּשְׁהוּ מִתְעַצֵּל
לא דוֹרֶשֶׁת שְׁהֵהוּא יִתְנַצֵּל
את פְּשׁוּט לומֶדֶת פְּנוֹת לְעַגֵּל
לא מוֹחָה אם הִילְדָה שְׁפָכָה
לא בּוֹכָה אם מִתְנַה נְשִׁכָה
את פְּשׁוּט מִשְׁגִּיחָה וּמִמְשִׁיכָה
וּמִשְׁתַּדֶּלֶת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה

12 / Narkisim / אסנת נוימן

קְשֵׁנְרָקִיסוֹס הַשְּׁתֵקָף לְעֶצְמוֹ מִהַמָּסָךְ

לְרַגַע

הוּא חֹשֵׁב אִם זֶה מְסַפֵּיק, מָה שֶׁהוּא כֹּתֵב

וְכִי

נְרָקִיסוֹס נִכְנָס לְלוֹפ

כָּה

מִוֶּל עֶצְמוֹ

חיבור הראש ללב/ אסתי קושמרו-אברהם

קְשַׁמְרָשָׁה לְעֵצְמִי לְחֹדֵר פְּנִימָה לְמִסַּע
מְרִתֵּק,
שְׁלֹא פֶעַם סְבוּךָ הוּא וְכֹאֵב-
יְכוּלָה לְחַבֵּר בֵּין הָרֵאשׁ לְלֵב.
קְשַׁמְתְּבוֹנֶנֶת בְּתוֹכִי בְּלִי לְחֶשֶׁשׁ
וּמֵאֲפָשָׁרֶת גַּם לְלֵב לְהוֹבִיל וְלֹא רַק לְרֵאשׁ,
מְזַהָה רְגָשׁוֹת הָאֲשָׁמָה וְאֲשָׁמָה
וּמְחַלִּיפָה בְּסִלִּיחָה וְחֻמְלָה-
מִתְחִילוֹת לְהַפְתִּיחַ "חֲבִילוֹת" הָעֶבֶר הַלּוֹחֲצוֹת
שְׁמֵתוֹכִי לְהִתְפָּרֵץ ז-ו-ע-ק-ו-ת.

קְשַׁמְאֲפָשָׁרֶת לְעֵצְמִי לְבָדֵק בְּעֵינַי מֵהוּת,
לְבָרֵר וּלְבַטֵּא עֲמָדוֹת בְּנוֹשְׂאֵי זְהוּת,
מִתְחִילָה לְסַנֵּן אֶת הָעֶקֶר מֵהַטְּפֵל,
וּמוֹדַעַת יוֹתֵר לְמָה שֶׁעֲלִי לְטַפֵּל,
וְאֵלֹי קִלְפוֹת אוֹכֵל לְהַשְׁיֵל,
כְּדֵי שֶׁיִּקַּל הַמִּשָּׂא אוֹתוֹ נוֹשֵׂאת עַל גּוֹפִי.

שירה ישראלית עכשווית/

אפי הלפרין

גבר הטרנסקסואלי אשכנזי ומזדקן משתוקק
להקריא בפרהסיה שיר שכתב.
לכנס העצמת נשים הוא לא יכל להגיע-
הרי יש לו רק פרומוזום X אחד
וגם בבית הפתוח סגורות הדלתות בפניו.
בערס-פואטיקה משליכים אותו מכל
המדרגות-
שם מתעקשים שהוריו נולדו ביבשת הלא
נכונה,
ועם הבלוגים, ה-Facebook וה-Zoom
הוא לא
כל-כה מסתדר.

לה, יא שובניסט שמרן, לבנבן וקרם, לה
תפרסם מאמר מדעי ב-Neuroscience
ותפסיק לבלבל לשירולוגים המקצועיים
את המוח.

העץ הבודד/ אריק וידר

אני אוהב את העץ
הבודד.

נצב איתן בראש גבעה,
אדרת ראשו פרושה,
מסוככת מפני
השמש הקופחת.

אני אוהב את העץ
הבודד.

נמצא במורדות החר,
בולם את הסחף.
שרשיו נטועים
עמק באדמה.

אני אוהב את העץ
הבודד.

נטוע ליד מעין,
מבשם בריחו מחוזות רחוקים,
מזין בפרותיו זוגות אוהבים .

לפעמים, אני מרגיש
קצת כמותו,
כמו העץ
הבודד.

בדרך אלי/ ארנינה קשתן

אחת אחת הן נמהלות
אל פרחי היפעה
הקוראים אליהן להמוג
מצטחקות
אל שנות החפוש הלאה
עוטפות
את שברי הפאב
לזטפות
את דמעות הבלבול
ובקצה כל אלו
מרצדים ענני חיוך
חולפים על-פני כל שנותר
ובמשב-כנף רוטט
מרפדים
את שארית השביל הזך
אל עירם נשמת

מן המרחק המתקצר
שבני לבני
מרעיף עלי
הר היותי
את הינומת כלולותי אתי
פסיעותי המרקדות
לעברי
מתחכות אל מחלצות עברי
הנושרות והולכות
ממני
אל חיק החמלה החובקת
בועות זכרון
מתבקעות
משלחות מבט משתאה
אל שהייתי
הילדנת הקסומה
הנערה המבהלת
הבחורה התוהה
האשה המגלה

אפילו כלי בתוך כלי/ אשר גל

קֶפֶסָה בְּתוֹךְ קֶפֶסָה
גַם אִם אִישׁן הַמֶּנֶת
אָהֶיָה גִּרְגִיר בְּאִמְתַּחֲתָהּ
עַד בּוֹא מִיָּם
אוֹר שָׁמַיִם
לְהַרְוֹת זֶרְעֵי שִׁיר
בְּחֹלוֹת הַזְּמַן
הַזֶּהָב
שְׁאוֹתֵי כֶּסֶה

דיוקן עצמי/ אתי שפירא בק

הניחו לי לאבד רגל, עין,
הניחו לי להתחרט
להכות על חטא כאות נפשי
להתיסר כרצוני

לא אחר על ארבע
פצועה וחבולה
לא אבקש מחילה

וגם אם כן -
זכותי.

בוחרת בדרךפי
לא על פי המוצא שלי
ומצבי הסוציאקונומי
לא בהתאם לצפיות המשפחה
או תנועת הנער שלי

קורות חיי סטו מן המסלול
הביוגרפיה שלי - לא מה שחשבתם
החלומות שלי
מוזרים באפן שונה מחלומותיכם המוזרים

עומדת על זכותי להתבלבל
למעד, לסטות
לקפץ מעבר לסף
להתגרות בגורל
לטעות את טעות חיי
לפל על הפנים

הגילוי/ בלפור חקק

כְּשֶׁבֵּאתִי אֶל סִבִּי בַּמַּעֲבָרָה
בְּעֵת לַיְלָה
הוּא הַשִּׁית חֶשֶׁךְ סִתְרוֹ
וּכְשֶׁקָּרָא לִי פְּסוּקִים וְסִפּוּרִים
מִתּוֹךְ "עוֹשֶׂה פְּלֵא"
נִגְלָה לִי אִזְרוּ.

כְּשֶׁבֵּאתִי אֶל סִבִּי יִצְחָק בַּמַּעֲבָרָה
הוּא נָתַן לִי חֲמֵרֵי בְּנֵיהַ לְעוֹלָמִי
נָתַן לִי יִתְדוֹת אֲהֵלוֹ
וְאֵת הַבְּדִים וְאֵת הָעֶפֶר בְּדָמִי
וְנִגְלָה לִי סוֹד צְלָמִי.

עָשִׂיתִי מִן הַיִּתְדוֹת אוֹתִיּוֹת
מִן הַבְּדִים שִׁירִים
וּבְנִיתִי בְּתִים מִן הַפְּרָצוֹת.
מִן הָעֶפֶר עָשִׂיתִי נִיצוּצוֹת
בְּחִלּוּמִי.

וְעַם שַׁחַר נִגְלָה לִי
עֲצָמִי.

מול המראה/ בני גל

אני מותר לעצמי בקלות
בקלות רבה מדי
ומול הקיר החשוף מתפשט
בנסיון לתאר מראה.

אני מוחל לעצמי על הזקן המתארך
על השפתיים הבולטות
על הצואר הקצר
המשתפל בגלים.
מנסה לדמין מולי חזה
בטן מלאה
שער שלא במקומו
אבר מין נחבא
עינים ללא משקפים
לא יודעות את צבען.

אני מותר לעצמי
על הנסיון
לדמין את עצמי חלק
בעל שפתיים דקות
ועינים כחלות

אני סולח
לרב הגרסאות של עצמי
להיסטוריה האפשרית של גופי
המתפוגגת עם מחיית האדים.

תל אביב/ בת חן שניידר

תל אביב קבלה את פני
באנונימיות, כמו בתכנית
להגנת עדים.
המחלקה לבטחון פנים שנתה את זהותי
ליתר בטחון.
הבגדים באוברסיז
השכנים לא יודעים מי אני
אף אחד לא אומר לי שלום.
ברחוב עדין מסתובבת
בעקבות הקולות-
זו רק אני וסרבי.

בקומי,
אני לא זוכרת את שמי.

לעתים דומה עלי/ גד קינר

לעתים דומה עלי שאני שורה בלתי נשפחת
באוטוביוגרפיה של אנשים אבל
האור עוקף אותי תמיד
כחתולה דרוסה.

אנחנו עוקפים זה את זה כמו מכרים
שלא בטובתם בדלת של הפסיכולוג.
מחנים תנועות קלות של אני
לא קים ולא ראית אותי. בעצם זה הרי כל
מה שאמר היתוש בראשו של טיטוס:
סלח לי, לא רוצה להפריע לך לעבד,
אבל שלט היציאה כבוי, כן, זה
שם בית המקדש, לא אין לי גפרורים,
נורא חשוך כאן, לא ראית אותי, אני
לא קים, איך יוצאים מכאן, האור עוקף
אותי, תשרף משהו שבראה משהו.
לשם מה עושים היסטוריה?
חתולה דרוסה.

לעתים דומה עלי שאני שורה בלתי נשפחת
באוטוביוגרפיה של אנשים.
כמו מחלה נדירה.
עם שם טרופי קסום.
וחשוך מרפא.

דיוקן עצמי של מדינה/ דויד לידר

ושוב היִם בְּזַרְמִים בְּלִתֵי נְרָאִים,
לְהַרְגִישׁ אֶת הַחֹל מִתּוֹךְ הַגְּעִגּוּעַ,
מִתַּחַת לְקִשְׁתוֹת הַצְּעוֹת נְשׂוּאִין
וְאֵלֹי שְׂדֵדוֹ עַל קֵב מִצְמַת הַרוּחוֹת
סוֹעְרִים עֹכְשׂוֹ בְּהַפְּגָנוֹת.

צָחוֹק נִכְדִים עוֹטֵף זְכָרוֹן,
נוֹהֵג בְּמִשְׁאִית עֲמוּסָה נֶשֶׁק סוּרֵי בְּמוֹרְדוֹת
הַהֵר,
לְמַרְאֵה הַשְּׁקִיעָה עַל חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם,
כְּסוּי הָעֵינַיִם עַל הַשְּׁבוּיִים הַכְּפוּפִים.

מִתּוֹךְ הַזַּעַם הַבוֹקֵעַ –
הֵיוּ רְאוּיִים לְקַרְבָּנוֹ,
הֵם עוֹלִים בְּשִׁירוֹת אֶל בֵּית הַנְּבָחִרִים,
הַלוּמֵי קָרֵב כְּכֹר מוֹצֵאִים אֶת מוֹתָם
מִתּוֹךְ הַיְאוּשׁ הַמְּפַעֵם.

וּמִתּוֹךְ הָאֲדָמָה וְהַקְּבָרִים
זוֹעְקִים הַחֲלָלִים – הַתְּעוֹרְרוּ!

דיוקן עצמי/ דנה שניצר משיח

אני חתולה שהסקרנות לא הצליחה להרג
עדין
הפל מענין אותי
קולות, טעמים, ריחות, צבעים
אלה בעקבותיהם
לא אירא
גם אם יחפה לי בסוף
כלב תקיפה
אני תמיד מרחרת
אזני זקופות
עין אחת פקוחה
להגיע למחוז חפצי
לא אבחל גם בפסיעה על מעקה
בגבה עשר קומות
בצעדים מהירים
כדי לגלות מה יש מעבר -

חדלי, משגעת
הסקרנות אינה הולמת את גילך
יש לך גורים
יאמרו חתולי הרחוב
אך לשוא
אם כבר למות
אזי מסקרנות

נהדרת/ דפנה פלדמן

בסלון לעת ערב, מחברת בין גרב לגרב
נזכרת היום בפגישה
אמר המפיק: "מלא את כשרון"
והוסיף: "את כותבת נפלא"

בלילות על במות, זוכה לתשואות
הקהל מוחא לה כפים
בימים, כשחוזרים הילדים
יכעסו למה אין ארוחת צהרים

את לא מבינה איך זה קרה ואיפה קרתה
הטעות
בחוץ נהדרת יפה ומקשרת, בבית, מגב
וסמרטוט

חברים מתקשרים, דעתך מבקשים
עצותיך כל כך נבונות
לכי ספרי שבבית קולך
נופל על אזני ערלות

חשבת שתצליחי, לכלם עוד תזכיחי
שאת מחזיקה את הכל
אך בינה וביני ובינה
את רק מנסה לא לפל

את לא מבינה איך זה קרה ואיפה קרתה
הטעות
בחוץ נהדרת יפה ומקשרת, בבית, מגב
וסמרטוט

נובמבר/ הדס שלמה

שְׁעָרֵי מַאֲפִיר כְּמוֹ הַקּוֹצִים
הַמוֹסְתִים לְשׁוּלֵי הַשָּׂדֶה לְהַשְׂרֵף
בְּמַדְרוֹת הַגְּזֵם שֶׁל מְסִיק הַזֵּיתִים.
עֲצֵי הַדָּר עוֹמְדִים לְהַפְרֵד בְּקֶרֶב מַעֲמֵס
הַפָּרִי.

לְעֵצָב יֵשׁ רִיחַ שֶׁל חֲרוֹבִים וְגוּיָאבוֹת.
בְּקֶרֶב אֵהִיָּה בֵּת אֲרַבְעִים וְשֵׁשׁ.
הַנוֹמְרוֹלוֹגִית אוֹמְרֶת שֶׁזוֹ שָׁנָה שֶׁל הַתְּחִלּוֹת,
אֲרַבַּע וְעוֹד שֵׁשׁ שָׁוִים אֶחָד
וּבְאֵמֶת כָּל מָה שְׁיִכַּל לְהַגְמֵר נִגְמֵר -
אָבָא וְאָמָא, תְּשׁוּקַת הַגּוּף, הַשָּׁנָה,
זְרוּעוֹתֶיהֶן הַמְּחַבְּקוֹת שֶׁל יְלָדֵי
מַבְטוֹ הַרֵךְ שֶׁל אֶהוּבִי לְעֵבְרִי.
רְאִיתִי הַיּוֹם חֲסִידָה אַחֲרוֹנָה
שְׁנוֹתָרָה בֵּיעַר לֵיד בֵּיתֵנוּ,
חוֹלָה אוֹ פְּצוּעָה,
לְרַגַע פְּרִשָּׁה אֶת כְּנַפֶּיהָ, גְּבוּלֵן שְׁחַר
רְגְלֶיהָ אֲדַמּוֹת וְדַקּוֹת מְחַפְּשׁוֹת אֲזוּן
עַל עֵנֶף עֵץ הָאֶרֶן.
גַּם לָהּ נִגְמֵר הַכּוֹחַ לְהַמְשִׁיךְ
אֶל מְקוֹם בּוֹ הַחַם
לֹא נֶעְלַם.

דיוקן בסערה, דוכן לשירה/ הרצל חקק

היוכלו הלֵבבות להפגש, להבין.
שוק ואדם עגבניות. כאן באים
כמבקשי אשליות.
קונים ומוכרים מצבים.
פני השיר כפני הזמן.
היד כותבת נפש נמכרת.
זה הדיוקן. קרב כאן.
בשוק הזה הניחוחות לא מובנים,
כה אנשים משתנים. מדוכן לדוכן
השיר הנכתב מחפש
חיים. מרפא, תשוקה, שפע
הפתויים. הנדודים הרוחניים.
כל פרי נגס כמו עתיד חפה.
האם אלה הפנים האמתיים.
קשהלב רעב לאות. כתב סתרים
בדמעות. מאזנים רוטטים, על הכף.
עוד חלום נמכר. מתי נממש, נפגש.
דיוקן משנה חיו עם הזמן.
הדמיון נוטף דם.

מפגש יפי ומכירה.
מחיר השירה.

שכחה/ ורד שם טוב

איך הייתי
לפני שנתלתי בנותי על לבי וידי?

לפני שהתהדרתי בשם-גוף
'אמא'?

אינני זוכרת.

לא מאוחר/ ורדה שפין גרוס

כָּל חוֹשִׁייהַ חֲשׂוּפִים, מוֹתֵר לךְ מוֹתֵר

זֶה הַרְגַע

הַחֹפֶשׁ

הַבְּחִירָה

תִּנְשָׁמִי רֹחַב

אֵלֹהִים אוֹהֵב אוֹתְךָ עֲכָשִׁיו

הוֹמָה כְּמִים רַבִּים

אִיסְפִי רְגַעִים

מוֹתֵר לךְ יְלֵדָה

מוֹתֵר לךְ אִשָּׁה

סְבִיבָה בְּמַעְגָל יְמֵחֵאוּ כְּפִיִּים

לְעוֹנֵג שְׁלֶךְ

הוּ בְּיַבֵּי תִרְקָדִי

קו 9 / חגית בת-אליעזר

נוֹהֶגֶת בּוֹסִית-שְׁכוֹנֵתִית*
יִרְקֶרְקָה, כָּל כָּךְ נוֹחָה
יְפִי גְבָעוֹת חִפְּאִיּוֹת
נִגְלָה בְּרֹחַב הַשְּׁמֶשֶׁה

כָּעַל אָגַם נְשֵׂאת גְּלִים
סוֹגֶרֶת יָם מַעֲגָלִים
הַנוֹף נִפְלָא, יְרוֹק אֲדוּהָ
כֶּךָ מִתְעַרְסֶלֶת בְּחֻדוֹהָ

וּמְשַׁרְתֶּת אֲנָשִׁים
נוֹסְעִים לִיַּעַד, נְחֻפְזִים
קוֹ תְּנוּעָתָם נִמְתַּח כְּחֹץ
מִהֲמוֹצָא לְמִטְרָה

לְלֹא תִכְלִית עֲצָמִית מְלֻכָּד
שְׁלִיחוֹת שְׁרוֹת שֶׁל בְּטוּחִים
בְּחֻשִׁבוֹת שֶׁל יַעֲדָם
כִּיף לִסְיַע בְּעֲדָם

*בוֹסִית – מֵהַמִּילָה "אוֹטוֹבוֹס" – בְּקִטְנָה, בְּנִקְבָּה.
בְּחִיפָה מִיִּנְיָבוֹסִים כֹּאֲלֵה נִכְנָסִים לְשִׁכוֹנוֹת, שֶׁלְּצִדֵּי
כְּבִישִׁים רֵאשִׁיִּים, וְכֹל אֶחָד כֹּזֵה נִקְרָא "שְׁכוֹנֵתִית",
בְּנִקְבָּה.

*/ חגית קופפר צ'רקה

ואם אני צפור
שיר אבודה בארבע לפנות
הבקר משרקקת נפשה
לדעת
ומסימת כל פסוק בנגן שאלה
אם אני צפור
עיני גרגירי נחלים שחרים
כל מה שראו ממעוף
מתרצד בן וחוזר חלילה
פלומת בטני
נקדת רכות העולם
כמה לטפוי?
כמה נסו לפגע?
אם אני צפור
שיר תוהה
אם אני נוצה
אם אני
רוח

שיעור נהיגה/ חיים כבל

לא מפלג, ובלתי מפלגתי ,
לא תמיד מצית לחוקי התנועה .
מתאפק, משתדל לנהג ידידותי ,
הם מולי, לא נגדי, גם להם יש דעה .
הם מימין, אני משמאל ,
בן האדם, מעל הכל.
כל ימי, עמדת בפרץ ,
ביום חול, בשבת, או בַּחג ,
בשמאל אני, נוהג דרך ארץ ,
כך נהגתי, כך אנהג .

כל ימי הייתי בשמאל ,
פקחתי עינים, למדתי לשאל .
כך אחזתי בהגה המנווט את חיי ,
נהגתי משמאל, כאבי, לפני .
לשבת בשמאל, זה לא תמיד נח ,
התאמנתי, ואפילו הייתי נינוח .
עכשיו בארץ זרה, באי האנגלי ,
נאלצתי לנהג, שלא כהרגלי ,
איש כמוני, שמאלן ,
אלצוני להפך מיומן .
אונה שמאלית, או אונה ימנית ,
באמת שאין לי התנגדות עקרונית ,
כל עוד אני בארץ זרה ,
מימין, נתקע באבני השפה ,
אבל במולדתי, בארץ הבחירה ,
אם אשכחך שמאלי היפה ,
תשכח מיני .
ככה אני .

עלי באר/ חמוטל אופמן

העינים הסומות לא יבחינו
בפי הבאר.
אולי חרבו המים
תלחש המחשבה
אולי עקד הכאב את
הפכפוך החי על מזבח
האנחות.
ואולי לא ישוב
תלעט המחשבה,
אולי ימות.

העינים הסומות אינן רואות
במים המפפים בתוך התהום
האזנים אינן שומעות
הלב אינו יודע שתמיד תהיה
ך, באר.

דיוקן ארצי/ חן קפלן

דיוקן ארצי שעל הקיר,
ידע ימים של צחוק וניר,
וגם שנים של אפלה,
בין עוד מבצע למלחמה.

דיוקן אישי שלך נצב,
טובל בטל של נעורים,
ומתבצר כמו החצב,
קשעוד מטח מכה במצבים.

וכשיורד לילה של רחמים,
אתה מביט מן התמונה,
על הארץ המטלטלת בין הזמנים,
קשכוכבים נמים באפלה.

דיוקן ארצי לפתע שב,
משדות השבר הנשכחים,
קשנשמעים קולות הקרב,
וחילים נשאים אל המצבים.

כשתציירי אותי/ טוביאס סיגל

השתמשי בכל המכחולים,

בכל העפרונות, בכל מנעד הצבעים,

במקלות ארטיק, נצנצים ומדבקות,

אל תתלי אותי כאחד הדיוקנאות.

כשתציירי אותי תצאי מהקווים,

תגלשי מהדפים, תוסיפי תוים,

נסי להשתמש בכל החושים.

אל תגבילי אותנו למסגרת או לקנבס,

מקמי אותי במרכז העיר

כאטרקציה להמונים.

דיוקן עצמי/ טלי סנדרו איילון

בְּיָמִים כְּמוֹ אֵלֶּה
אֲנִי רוֹצֶה לְדַעַת לְצִיר.
לְשִׁפֵּךְ עַל הָעוֹלָם
קִיתוֹן שֶׁל צָבֵעַ, וְלִמְרוֹחַ,
לְטָרֵף גְּלִים מֵעַל סְפִינּוֹת שׁוֹקְעוֹת
וְלִהְפֹּלֵיג בְּכָל הַכּוֹחַ,
בְּמִבְרָשׁוֹת, בְּאַצְבָּעוֹת, בְּצַפְרָנִים
לְחַרֵּט וְאֵז לְכַתֵּב
בְּאוֹתֵיזוֹת קִטְנוֹת בְּצַד-
דְּיוֹקָן עֲצָמִי: נֶפֶשׁ עַל בֶּד.

צעדים/ טלי ציטרון

צועדת על החול
צעד אחר צעד
מותירה עקבות
משאירה זכרונות
כאלו החול מסרב לשכח
שעברתי דרכו
שהטבעתי בו
שחתמתי בו
שהכתמתי אותו
וגם אני מסרבת לשכח

דור שני... / יהודית סולומון

לא הייתי שם
אך משהו משם נמהל בדמי
שנים אחרי הזעות באתי לעולם
אך זכרונות של אחרים הטבעו בנפשי...
אימה חשכה וסימני שאלה מיסרים,
נבואות מרחיקות לכת אל המחשכים,
זהירות יתרה,
המלטות מסכנות –
אמתיות או מדמיונות,
חשדנות ופקפוקים,
תכניות ואחיזה מתמדת בעגנים
וחפוש מתמיד אחר הטוב והאור
לצבוע בהם תבל ומלואה ממעוף הצפור...

*/ יובל ששון

לְכַשְׁאֲמוֹת
הָאֲמֵת אֵין לִי כָּל כָּךְ
הַרְבֵּה מָה לְהַגִּיד
אֲחֵרֵי הַמֶּלֶךְ הַזֶּה
לְכַשְׁאֲמוֹת
לֹא בְּאֲמֵת מְשֹׁנָה לִי
מָה יִקְרָה עִם הַגּוֹפָה
וְהֵיכֵן תִּהְיֶה מְנוּחָתִי
וְגַם עַל הַקְּדִישׁ רְצוּי
אֶף אֶפְשֶׁר לִוְתֹר
לְכַשְׁאֲמוֹת
נֹתֵר לִי רַק לְקוֹוֹת
שְׁעֵשִׁיתִי מִסְפִּיק
עַל מְנַת שְׁמִי שֶׁנִּשְׁאָר
יְלִדִי, זֹוּגְתִי הַעוֹלָצֵת
וְאוֹלִי גַם הַחַתוּלָה
לֹא יִצְטָרְכוּ לְהִתְעַסֵּק
עִם זֶה יוֹתֵר מְדִי
וְיִוְכְלוּ לְהִמְשִׁיךְ
לְבָנוֹת חַיִּים
לְכַשְׁאֲמוֹת

(מתוך ספרי "לפעמים למות זה לא מספיק" הוצאת
אופיר ביכורים, 2020)

נשימה/ יוחאי ישראלי

קְשֵׁהפִּסְקֵתִי לְמִדָּד וְלִהְשׁוֹת בֵּין הַדְּבָרִים,
נִפְגְּשֵׁנוּ לְרֵאשׁוֹנָה, וְהֵם גָּלוּ בִּי אֶת יוֹפֵיָם.
קְשֵׁהפִּסְקֵתִי לִהְשׁוֹת אֶת עֲצָמֵי לְאַחֲרִים,
נִשְׁמְנוּ יַחְדָּיו, וְהֵם לְחֹשׁוּ בִּי אֶת עֲצָמָם.
סְפוּרֵי הַתְּמוֹסֹס, וְיִכְלֵתִי לְהַתְּמַסֵּר אֶל
שְׁמֵחָתָם.
קְשֵׁהפִּסְקֵתִי לִהְשׁוֹת אֶת הָעֵכֶשְׂיוֹ לְשֹׁאֵר
הַרְגָּעִים,
יִכְלֵתִי לְשִׁקֵּט, וְלִלְגֵם לְרוֹנָה מְנַהֵר הַסַּיִם;
וְלִנְשֵׁם לְרוֹחָה, וְלְרֵאוֹת בְּמִשׁוּבָה,
שֶׁכֵּל הַדְּבָרִים שׁוֹנִים הֵם, שְׁוִוִים הֵם וְהוֹוִים.

דיוקן אישי בגוף שני/ יעל קן

צִירִי אֶת עֵצְמֶךָ
בְּמִשְׁיכָה שֶׁל מְכַחֵל,
חֲבָקִי אֶת גּוּפְךָ
פְּצָחִי בְּמַחֵל.

צִלְמִי אֶת דְּמוּתְךָ
כְּתַמוּנָה שֶׁל פּוֹרְטֵרֵט,
אֶסְפִּי אֶת שִׁבְרְךָ
זִמְזָמִי כְּקוֹנְצֵרֵט.

חֲלָקִים שֶׁל פְּסִיפֵס
יְחַבְּרוּ נִשְׁמֵתְךָ,
בְּנִקְוֵדָה וּבְפֵס
יוֹאֵר חִיּוּנְךָ.

פְּסָלִי נִשְׁמֵתְךָ
הִיא צְחוּרָה כְּבִרְבוּר,
קִרְבִּי אֶל חִיקְךָ
אֵין מוֹתֵר, אֵין אֶסוּר.

דיוקן עצמי/ יורם יגאל

המשורר כיצד יביע
את דיוקנו העצמי
האם בתיאור דקדקני
של תנוי הפנים,
צבע העור,
צבע העיניים
וכך במילים רבות
לא יצליח אלא לטוות
תיאור גרפי במילים
ללא רגש ותחושה
בפנים

ואולי המשורר בכתיבת שיר
מביע באופן פואטי
את דיוקנו העצמי

לצייר הוא דרך הבטה
אישית וברורה
מצייר הוא עצמו
כיצד בעיניו הוא נראה
לעיתים יחמיר עם דמותו
לעיתים יחמיא
צייר שמם לצייר דיוקנאות
שלו או של אחרים
כחלק מהבטת אומנותו ברבים.

דיוקן עצמי/ יעל כהן

רקמתי בִּידֵיִם בוֹטְחוֹת
שְׁלוֹשׁ אוֹתִיּוֹת
שְׁזוּרוֹת בְּחוּט שֶׁל שְׁנֵי
פְּרָאִית וְעֵזָה
כְּמוֹ הַרוּחַ הַמְּנוֹפֶפֶת בְּדִים אֲדָמוּנִים
בְּפֶתַח אוֹהֶלִי
טִיפּוֹת הַזֵּיעָה הַמְּלוּחָוֹת זוֹלְגוֹת אֶל כַּד הַחֶלֶב
הַמְּרוֹוָה צְמֵאוֹן מְלַחְמוֹת
נִמְהָלוֹת בְּרִכּוֹת
מִילוֹתֵי הַמְּתוּקוֹת
הַנוֹטְפוֹת
מְשַׁפְּתֵי הַתְּפוּחַ שְׁלִי
מִיָּמֵי קֶדֶם
זֶה בְּטֶבַע שְׁלֶךְ
לְטַפֵּס עַל סְלַעִים
בְּשִׁבְלִים נִסְתָּרִים
שָׁרַק אֶת מִכִּירָה
אֶל תְּשֻׁכָּחִי
אֶלוֹהִים בָּרָא לָךְ רַגְלֵיִם חֲזָקוֹת
לְדַלֵּג מֵעַל תְּהוֹמוֹת
כִּיעֵל

עלה ברוח/ יפעת גדות

התנודות אצלי בגוף
תלויזות בכל חכוך
בלתי-נראה של העולם
בתוך ראשי.

וקל משב של שאלה
מביא עמו
ענן של תבהלה
המנקרת בי
כמו נקישות חלון.

המתירה את תנאי השקט
שסומן זה רק עתה.
ושוב תנודה ונענוע,
ושוב,
ואז שמטה.

הנה,
הסערה שקטה.

דיוקן עצמי/ יעל שחר שריד

איך בגיל חמשים

הדיוקן

מרכב,

מפסות פסות

של חיים,

כמו קולאז'.

כמו טביעות אצבע בחיי.

כמו טבעות העץ

כמו טבעות גדילה בשריון הצב.

כמו אמונת קינטית.

משתנה

כמו פנסיה

צוברת.

מקור החסידה/ לאה בן שלמה

אף אחד לא אמר לי אז ללכת אל ההרים.
הילדים כלם חזרו הביתה.
כל אחד רצה להיות אז מה שאבא שלו.
אני רציתי להיות עשב.
כשישבתי נועצת בחלצתי שעוני פרח מקור
החסידה,
ידעתי איפה הבית שלי
ולא ידעתי איך להגיד את זה.
היו כאלה שחשבו שהבינו
שזה נורא רומנטי. וזה בכלל לא.
זה היה עניין ביולוגי פשוט. ענין של ביולוגיה.
ככה, עשרות של חרציות
שזורות לסלסלה צהבה עד שגעון.
אף פעם לא הצלחתי להגיע
לעמק הצהב הזה. תמיד יש יותר צהב ועוד
יותר
צהב. אז חשבו שאני אהיה הראשונה בכנה.
כל אחד רצה להיות מה שאבא שלו
אמר לו. אף אחד לא רצה שהבן שלו יהיה
מה שהוא.

אבי, כמו עץ הזית. כבר לא דבר על הרים.
מה הוא עשה להם עד שנבלו? עד שהוא
בעצמו?
לא שאל אותי כמה קבלתי. לא ידע
שסללו כביש על הנאדי, שהיה מקלט
חלומותי,
שחפרו מחצבה, גלגלו אבנים ענקיות
על השעונים, על החרציות מארץ הזהב.
מי שיגיע ימצא שם אבנים שבאו מלמעלה
ולא הצליחו
להתפסות בעשב.
כלם כבר גמרו את הבחינות.
אני עוד לא התחלתי. לאבא שלי לא היה
אכפת
כמה אקבל. בין כה וכה
השעונים הסתובבו סביב עצמם עד שנשרו
זרעים מקורי חסידה סגלגלים. באותו מקום
בדיוק
אי אפשר למצא יותר
צהב ועוד יותר צהב. רק אבנים שבאו
מלמעלה
ואי אפשר להחזיר.

דיוקן עצמי/ כרמית כהן

מתלבשת ויוצאת לדרך
דייט עם עצמי
מי שִׁיבֵּלָה אֶתִי יוֹם שְׁלֵם, זֹאת אֲנִי
הִדְרֵךְ חֲשׂוּבָה, קֶדֶם כֹּל עֲבוּרִי
עַל כְּתָפִי, יִתְנוּסֹס קֶדֶם כֹּל מִצְפוּנִי

שְׁלֵא אֶתְחִיל לְחִקּוֹת אַחֲרִים
שְׁלֵא אֶלֶךְ בְּדֶרֶךְ לֹא שְׁלִי
שְׁאֲשָׂאֵר נֶאֱמָנָה לְדַרְכִּי
לְמָקוֹם שֶׁהוּא שְׁלִי
לְמִי שְׁאֲנִי

מִבֵּט בְּמַרְאֵה לִפְנֵי יְצִיאָה
אֲנִי צְרִיכָה לְאַהֲבֹת אֶת מָה שְׁאֲנִי רוֹאָה
חִיצוֹנִי
וּפְנִימִי
אֲנִי זֹאת שְׁצִרִיכָה לְחִיּוֹת אֶתִי,
לְרֹאוֹת אוֹתִי
לְאַהֲבֹת אוֹתִי
לְהֶאֱמִין בִּי.

על הכותבים/ יצחק גוילי

היא אַמְרָה:
אָנִי אוֹהֶבֶת אָנָשִׁים כּוֹתְבִים,
כִּי הָאָנָשִׁים הַכּוֹתְבִים יוֹתֵר בְּרוּרִים,
אוּ לְפָחוֹת מְנַסִּים
לְסַפֵּק לְעוֹלָם הַמוֹזֵר הַזֶּה
קִצָּת הַסְּבִירִים,
לְפָעֲמִים,
בְּאִיזָה שֶׁהוּא אֶפֶן
גַּם לִי,
הֵם טָפָה עוֹזְרִים
לְהַסְבִּיר,
אֶת עֲצָמֵי.

אייכי/ ליאת הרשקוביץ

חפֿשתי חלל
בו אָהִיה מסתַרת מעלה שֶׁל מלכות
ללא מאזְנֵי חטא וזכות.

חפֿשתי חֶדֶר
בו בָּשָׂר וְדָם יִתְבּוֹן בְּרָגְשׁוֹתֵי וְלִבִּי
ללא גְדֵרוֹת, מְקַצֶּה וְאֶסוֹר.

חפֿשתי מִיִּשְׁהִי
שֶׁתִּסְתַּכֵּל עָלַי בְּעֵינַיִם שְׁקוּפוֹת
וְתִגְרַם לִי לְהִרְגִישׁ נוֹרְמָלִית דִּיִּי.

ואמר "הנני".

איך הסתכסכתי עם עצמי/

לינור אליאב

כל מה שְׁיָמִינִי מְצַיֵּר, שְׁמַאֲלִי מוֹחֵק

כל מה שְׁשִׁמַּאֲלִי כוֹתֵב, יָמִינִי שׁוֹלֵל

אֲנִתִּי הַיְמָנִית מוֹאֶסֶת בְּשִׁמַּאֲלִית

אֲנִתִּי הַשִּׁמַּאֲלִית מְתַעֲבֶת אֶת הַיְמָנִית

שְׁכָלִי דוֹחָה אֶת גּוֹפִי

וּגּוֹפִי בּוֹרֵחַ מִשְׁכָּלִי

הָאִיד שְׁלִי מִשְׁתּוֹלֵל וְהַסּוֹפֵר אֶגּוֹ מְתַעֲנֶה

הַסּוֹפֵר אֶגּוֹ מְזַדְדָּקֵף וְהָאִיד מְתַפְתֵּל

רֹאשִׁי אֵינוֹ מוֹשֵׁל עוֹד בְּקִיּוּמִי

מוֹחִי אֵבֵד אֶת הַלֵּת הַשְּׁפִיזִית

וְאֵנִי?

אֵינִי יוֹדַעַת מִי אֲנִי

עוֹמְדַת בְּתוֹךְ חֶסֶרֶת אוֹנִים

תּוֹהָה אֵיךְ מְסַפֵּר שְׁלֵם מִתְפָּרֵק לְשִׁבְרִים

הֵבֵר פְּתוּחַ וְאֵין נְהַנִּין

אין כניסה/ לירון מועלם

אני אמיצה
הפחדנית הכי גדולה שיש
שחקנית בחפשה
אני נוטה להתבייש
מנסה
אני מתריסה
יש אנשים שאני לא מכניסה
השארתני את עצמי בחוץ.

אני מריצה, בחצי ריצה
מאיצה ונכנסת בקיר.
אני אסיר.
נקדה של לכלוך על מפה.
מטבע זהב בתוך תבה סגורה.
השארתני את עצמי בחוץ.

אני מרגישה
אני בלי תחושה
אני יודעת
אני לא יודעת מה
אני קרובה ורחוקה.
נשארתני עם עצמי בחוץ.

הארנב העצוב / מאיה מנדלוביץ'

הארנב העצוב זו אני ,
אֶזְנֵי אַרְכּוֹת
מְגִיעוֹת לְכָל רַחַשׁ
פִּי אֵינוֹ שׁוֹתֵק לְרַגַע
אֶךְ אֵינוֹ נִשְׁמַע
לֹא לְמַרְחָקִים וְלֹא לְקֵרוֹבִים
לְבִי כְּקֵרוֹב
מְפַתֵּל לְבִלִּי דַעַת
מְלֹא שְׂכָבוֹת עַל שְׂכָבוֹת
לֹא אַחִידוֹת כְּמַבוֹךְ
וְרַגְשׁוֹת נְטֹפְלִים אֵלָיו וְצוּמְחִים מִתּוֹכוֹ
הָאֶרְנָב הָעֵצוּב זֹו אֲנִי ,
דִּיּוֹקָא צְבָעוֹנִית מְאוּד
לֹא צְחוּרָה וְלֹא וְרִדְרִדָּה
צְבָעוֹנִית!
כְּאֵלוֹ צִירוֹ אוֹתִי בִּיד אֲמֵן ,
רַגְעֵי כַּעוֹר לְצַד עֵנָן וְיִפִּי מְבַצֵּב
סֹפֵק אֲמִתִּי, סֹפֵק
מִתְחַלֵּף בְּכַעוֹר
וְאֶף אֶחָד לֹא יִחְשַׁב אוֹתִי לְחֻכְמָה

אֶלֹא רַק יִצוֹר עִם עֵינֵי עֵגֶל
חוֹלְמֵנוֹת
זְזוֹת לֹלֵא שְׁלִיטָה בְּמַרְחָב
בוֹהוֹת
וּבְכֻלָּל פֶּעַם הִיִּיתִי אֶרְנָבִת
וְהִיִּיתִי מִתְגַּנֶּבֶת
וְהִיִּיתִי שׁוֹכְבָה
אֶךְ גּוֹפִי כְּשֵׁל אֶרְנָבִת
זְקֵנָה
וְאֶזְנֵי נִשְׁמָטוֹת מִשְׁשֻׁמְעֵתִי
וְיִפִּי חָרַב מְכַל שְׂאֲמֵרֵתִי
וְגוֹפִי עֵיף מְלִבִּי
וְכָרוֹב לֹא נוֹתֵר לִי לְהִשְׁבִּיעַ רַעְבוֹנִי
אֶךְ בְּאִישׁוֹן לִילָה
שָׁרֵף יִכְכַּב בְּחִלּוּמִי
וְיִשָּׂא תִפְלָה עֲבוּרִי
וְעֲבוּר עוֹד אֶרְנָבִים כְּמוֹנִי

הולך ממני/ מאיר עובדיה

נראה, שחיי ומשיכו מכאן בלעדי
כאלו נשרו מעלי.
בתאורת הרחוב העמומה
הרחובות יראו ריקים
והעצים אפרים.

בצעדים רכים, רחוק
אני הולך ממני
מדלג על כוח המשיכה
כרום קלה.

תכלת/ מיכל שחר

בְּכֵל בְּקָר עוֹמְדַת זְקוּף מוֹל הַמְרָאָה.
עֵינֵי כּוֹכְבִים בּוֹרְקוֹת, מְבִיטוֹת בְּעוֹלָם
בְּחֻמְלָה וְהֵלֵב מִתְרַחֵב בְּפִלְיָאָה.
חֶשֶׁה אֶת דֹּפֵק הַלֵּב, חֶשֶׁה אֹר וְכָאֵב, חֶשֶׁה
לֵב פּוֹעֵם בְּחֻזְקָה.
שׁוֹמַעַת קוֹל מִשְׁק כְּנָפֵי צְפוּר, וְגוֹמַעַת אֹר
וּתְכֵלֶת נְשֻׁמָּה.

צְפוּר כְּנָף נוֹסֶקֶת אֶל עַל. לִיבֵי מְפָרְפֵר
בְּחֻדוֹ. גּוֹמַעַת שָׁמַיִם כְּחֵלִים וּמְבִיטָה
בְּבְרִיָּאָה.
מְבִיטָה בְּמַעוֹף הַפְּרָפֵר, וּבְעֵלָה גֶפֶן שְׁנֵשֵׁר,
מְבִיטָה בְּשִׁמְשׁ חַיִּים וְזָרִיחָה. בְּכֵל בְּקָר
עוֹמְדַת זְקוּף וּמוֹדָה.

טבולה רסה/ מיכל דורון

חוטי ברזל מקרזלים
עשויים צמר פלדה
כך טוטה את חייה
כמו זיפים שחורים
עוקצניים ופוצעים
דוקרניים יותר ממחט
המוליכה אותם
בהססנות ובתקיפות
במסדר השורות ברקמה
בעצם רצתה לטוות את חוטי הזהב
הרכים, היפים שמחליקים
בקלות על האריג
בתנועות אציליות ובוטחות
כמו ריצה על חול רך
זהב, חמים ותמים
עם מגע קטיפתי ומחיר.

אני/ מירב דהאן

אני רכה כמים
ונפשי איתנה
אני בת ההרים
ונשמתני בעמק
אני הכל ולא כלום
אני לא מה שנראה
אבל גם לא להפך
אני אוהבת
אני ונוס
אני האהבה עצמה

אני בת אדם וחוה
באתי מטיפה סרוחה וביצית
אני לילית בת אדמה
מבץ ורפש קמתי
אני אאוס מבשרת השחר
אני כלוריס אלת האביב
אני בתו של שנה
מעפרו פרשתי כנפים
אני בשר ודם
וכלי רוח

די קרוב/ מולי פלג

בְּחִדְרֵי חִדְרִים אֲנִי מִתְפַּכֵּחַ,
נִרְגַע מְלֶהט הַמְהַפְכָה.
אֶת זְרָעֵי הַמָּרִי שֶׁזָרַעְתִּי
כּוֹתֶשֶׁת עֵכָשִׁיו מְדוּכָה.

כְּמַעַט הֵייתִי חֲלוּץ,
כְּמַעַט יִבְשָׁתִי בִיצוֹת,
לְרַגַע הֵייתִי נְחוּץ,
לְרַגַע הֵייתִי נִיצוּץ.

תִּכְנַנְתִּי לְהַפִּיל מְמִשְׁלָה,
קִיּוּתִי לְחֹלֶל צֶדֶק,
חֵייתִי עַל תִּקְוֹת שְׂוֹא
וְעַל אֲצָבַע בְּהֶדֶק.

הֵייתִי קְרוֹב לְשִׁינוֹי מִיּוֹחֵל,
כְּמַעַט הַפְּכֵתִי כּוֹכֵב-עַל.

בְּצִילֹמִים הַיְשָׁנִים
אֲנִי נֹצֵב לִיד זֶה,
שֶׁהֲמַצִּיא אֶת הַגִּלְגָּל.

יפה/ מירה שלישי

לא מחליפה את תמונת
בתעודת הזהות.
יפהפיה זוהרת בת 35
וחיוה ממייס לַבבות.

רק בקופת הקולנוע
קשאני מבקשת פרטיס לותיקה,
אני זוכה לרגע של עדנה.
זאת את בתעודה? לא הייתי מאמינה.

טוב, גם היזום את יחסית יפה.

כל האני/ מלכה אורמן

התאהבת בפנים שלי
התאהבת במלים שיצאו מפי
התאהבת בחיוך שחשף שנים, לשון,
מלאות השפתיים
התאהבת באף המגלף עם הקצה המחצף
התאהבת בגמות החן לצדי השפה והאף
התאהבת ביהודיה הנראית כמו גויה פולניה
התאהבת בארשת הפנים הנועזת, בשחור
עינים ומבע
התאהבת בתנועות האלה.
התאהבת בי.
נכונים כל הנ"ל ויותר -
כי אני המעזה, וחצופה, מתוקה וחורצת.
וכלל לא שותקת.
כי אני האוהבת, מתגברת, כועסת ונוטרת.
לא, לא שותקת.
כי אני אתך כי כך רציתי.
וזו אני בתמצית המלה.
אהובי.

כשלים בייצור/ מלאכי אנג'ל

שָׁרֵט לְנֶפֶשׁ בְּבֶשֶׁר הַנְּגוּעַ פְּרוֹס -

ג

חַרִּיגוֹת בְּתַבְנִיּוֹת הַמַּסּוּעַ

שְׁבֵרֶת-שְׁלֵמָה

מ -

שָׁפְתַיִם, א-סִימְטְרִיּוֹת מְקַלְפוֹת עוֹר וְצָבַע

מִשְׁקוּלֵי טִמְפֶּרְטוּרָה עֶכְשׁוֹ, נִשְׂרָף רַק רַעַל

מְכַבֵּס -

בְּמִיכְלֵי הַמְּבַעֵר הַפְּנִימִי

תְּמִיד בְּחַפְזֵי מְזוֹר וְגַעְגּוּעַ, מוֹצָא -

זְרוֹת